

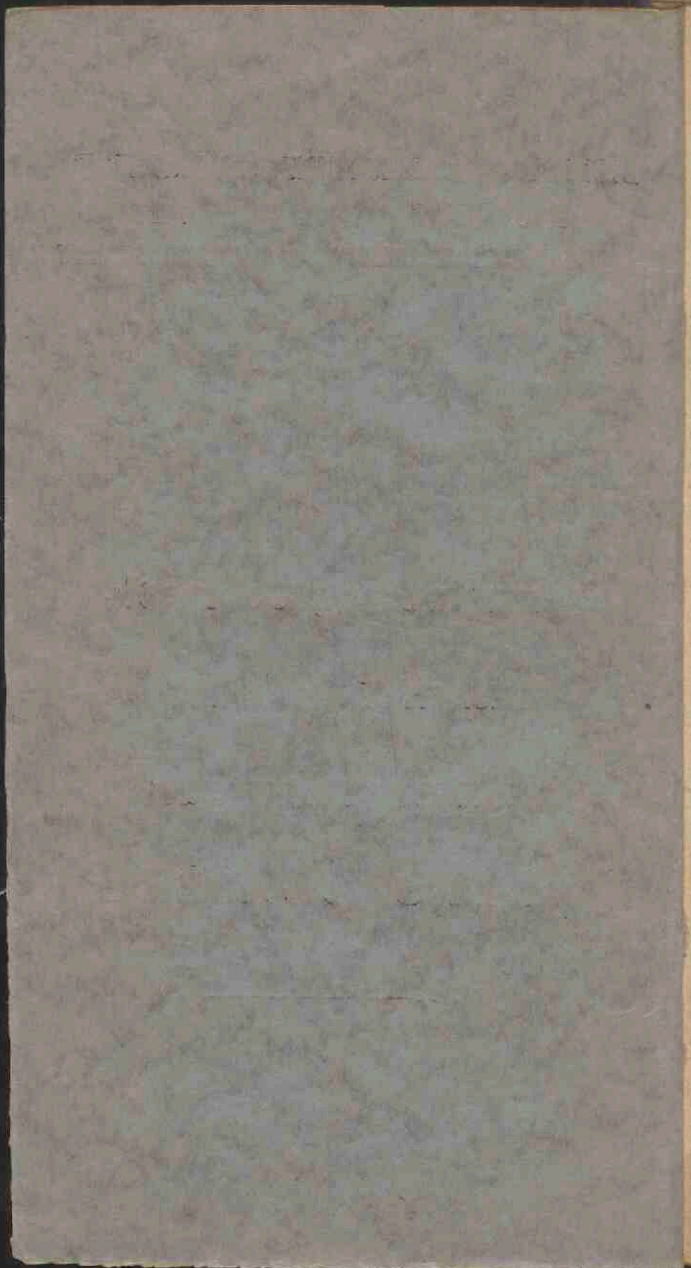
De herderin soldaat, ballet pantomime

<https://hdl.handle.net/1874/371991>

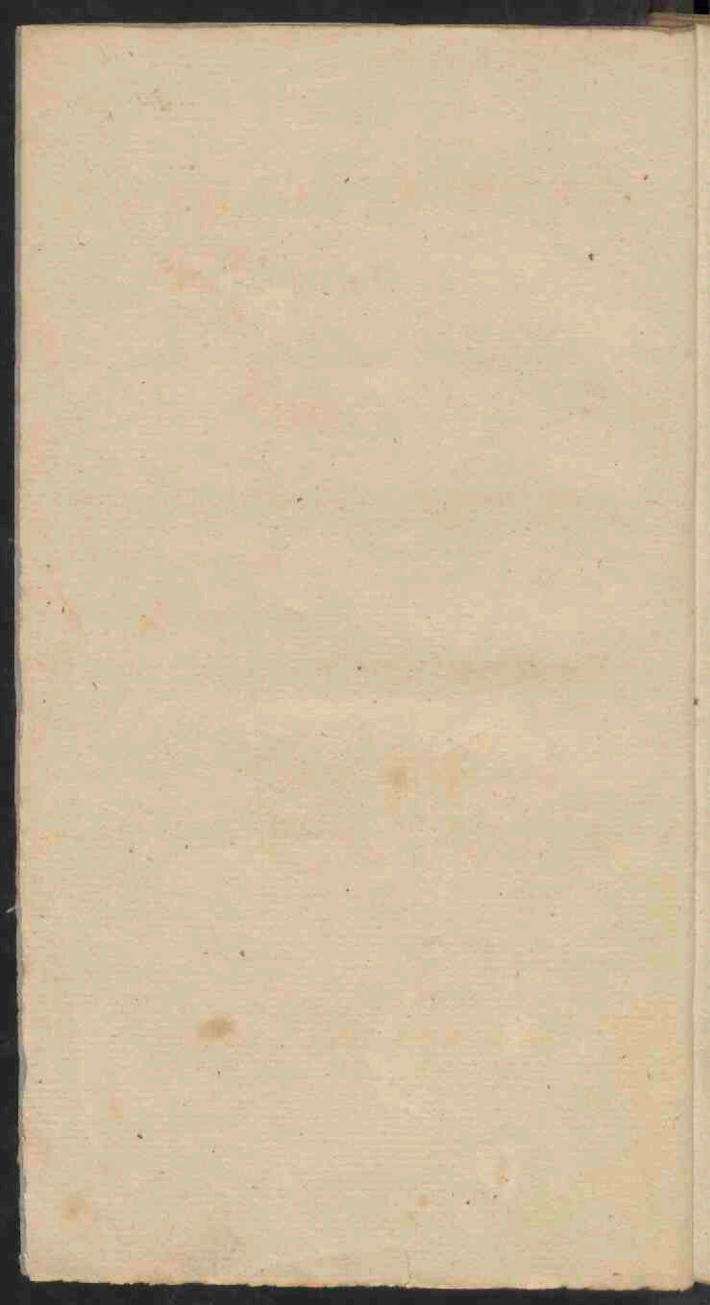
BIBLIOTHEEK DER RIJKSUNIVERSITEIT
TE UTRECHT

1929

Verzameling tooneel-
stukken uit de
nalatenschap van
Prof. Dr. J. te WINKEL
No. 858

Dr J. L. Mittel
N 331 a

DE

HERDERIN SOLDAAT,

BALLET PANTOMIME.

DOOR

M. BLACHE.

OP NIEUW GEMONTEERD DOOR DEN BALLEETMEESTER

A. P. VOITUS VAN HAMME.

AMSTERDAM,

BIJ M. WESTERMAN & ZOON.

—
1833.

BIBLIOTHEEK DER
RIJKSUNIVERSITEIT
UTRECHT.

DE

HERDOEREN IN SOLODAD.

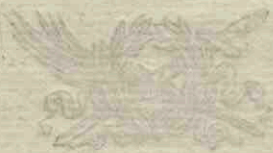
RIJCKT VAN OORLOG.

DOOR

H. H. VAN

DE NIEUW GEMAKTE DOOR DEN RIJCKT VAN OORLOG.

A. E. VOITUS VAN NAMING.

AMSTERDAM,

BIJ H. WESTERHUYZEN & ZONNEN.

1833.

HERDOEREN IN SOLODAD.

A. E. VOITUS VAN NAMING.

INHOUD.

De jonge Kapitein Muller, in een' veldslag zeer gevaarlijk gekwetst, en zonder hulp op het slagveld gebleven zijnde, werd door eene jonge herderin gered; welke hem in haar huis liet brengen. Zij, zoo wel als haar vader, spaarden geene zorgen, welke zijn toestand behoefde, en bragten beide veel toe, tot zijn volkomen herstel.

De bezorgdheid en deelneming van Liesbeth, jegens den Kapitein, hadden eene zoodanigen indruk op zijn hart, dat zich bij de erkentelijkheid de liefde voegde. De Kapitein werd door zijnen vader, welke het Tijrolsche leger gebod, terug geroepen. Liesbeth kon, van haren geliefden gescheiden, niet leven. Haar op handen zijnde huwelijk met eenen jongen boer, wien zij niet van de hand kon wijzen, deed haar besluiten het vaderlijk huis te verlaten.

Als een herder gekleed, naderde zij de legerplaats der Tijrolers; zij ontdekten haren minnaar, in een oogenblik dat hij zijne schuldeloze liefkozigen wijde aan eene zuster, die hem beloofde zijne liefde te begunstigen. De minnenijd maakte zich meester van haar gemoed. Om zich des te beter van zijne ontrouw te verzekeren, en zich aan de navorschingen harer ouders te onttrekken, werd zij soldaat. Door den schijn bedrogen, wilde zij den ondankbaren, wien zij het leven gered had, ontvlugten. Zij werd aangehouden en als deserteur veroordeeld. De beeltenis van haren minnaar, welke zij op haar hart droeg, deed haar ontdekken en herkennen. Zij werd vrij gelaten en huwde de Kapitein, wiens onschuld zij ontdekte.

PERSONEN.

Vertoners.

- MULLER, Kapitein der Tijrolers en
geheim minnaar van Liesbeth, De Heer Oberg.
- HERMAN, een rijk boer, eertijds sol-
daat, vader van Liesbeth, „ „ Jelgerhuis, zoon.
- LIESBETH, dochter van Herman, Mejsufvr. Muller.
- CÉCILIA, jongste zuster van Lies-
beth, „ „ Hana.
- JOHAN, broeder van Liesbeth, De Heer Stemmerik.
- AMELIA, zuster van Kapitein
Muller, „ „ Mejsufvr. B. van Ollefen.
- FRITZ, een jong eenvoudig boer, De Heer Voitus v. Hamme.
- Eene jonge Tijrolsche boerin, „ „ Mejsufvr. R. Bia.
- Een boer, „ „ De Heer A. Bia.
- MILTON, Tijrolsch Generaal, vader
van den Kapitein, „ „ Buron, vader.
- BERTHEIM, Kolonel, gemaal van
Amelia, „ „ Smit.
- De vader van Fritz, een boer, „ „ Damink.
- Een Cipier, „ „ Rinkes.
- Een Sergeant Majoor, „ „ Malfait.
- Een Trompetter, „ „ Zegers.
- Een Majoor.
- Een Soldaat.
- Een Notaris.
- Een Courier.
- Officiers, Tijrolsche Troepen, Husaren, Boeren, Boerinnen,
Tijrolers.
- Het Ballet speelt in een Tijrolsch Dorp, nabij de leger-
plaats. Het begint des morgens ten vijf ure.

DE HERDERIN SOLDAAT,

BALLET PANTOMIME.

EERSTE BEDRIEF.

Het Tooneel verbeeldt eene vrolijke en bloeiende landstreek; ter rechter zijde van de spelers, aan het eerste scherm, is eene pachthoeve; twee steene banken zijn ter wederzijde van de deur geplaatst; hier tegenover is een priëel in hetwelk een tafel geplaatst is; op den achtergrond, ziet men hooge bergen, en eene brug.

Eerste Tooneel.

De Kapitein Muller zit in het priëel te teekenen. Lisbeth komt omzichtig uit de hut; Herman slaapt nog, even als de overige huisgenoten; zij ziet om of niemand haar kan gade slaan; zij wordt den Kapitein gewaar; zij zweeren elkander altijd te zullen beminnen. Lisbeth vreest, de wonden haars minnaars, wiens arm nog door een doek ondersteund wordt, te hebben gepijnigd; Muller stelt haar gerust en doet haar verstaan, dat zijne wonden reeds gedeestelijk hersteld zijn: en dat hij zijne genezing aan hare zorg te danken heeft.

Muller haalt de beeltenis van zijne minnares, welke hij reeds geschetst heeft uit zijne borst; hij wil van den slaap haars vaders gebruik maken om dezelve in stilte te voltoojen. Hij gaat weder zitten en voleindigt het portret; Hij staat op geleidt Liesbeth op den voorgrond, en laat haar zijn werk zien; zij vindt de gelijkenis volmaakt; Muller valt op zijne kniën, zij horen gerucht en verlaten elkander met spoed.

Tweede Tooneel.

Cécilia verschijnt, omhelst Liesbeth haar eenen goeden morgen wenschende, vervolgens nadert zij Muller, groet hem en vraagt hem hoe het met zijne wonden gesteld is.

Johan komt op zijne beurt uit de woning van Herman, en herhaalt hetzelfde.

Herman komt eindelijk, vergezeld van vier boerenknapen en even zoo veel meisjes, welke 2 manden dragen en het onbijt in gereed brengen; Herman drukt Liesbeth in zijne armen; en vervolgens ook zijne twee andere kinderen; groet Muller en vraagt naar zijne gezondheid.

De boeren knapen zeggen dat het onbijt klaar is; Herman, zijne kinderen, en Muller nemen plaats.

Derde Tooneel.

Fritz, deszelfs vader en de notaris komen op: men gaat Frits te gemoet, welke springende aankomt. Hij groet en merkt iedereen op, hij wijst op eene vertrouwelijke wijze den notaris aan, welke bij zijnen

vader is. Frits ontmoet Muller, terwijl Herman den notaris verwelkomt. Liesbeth, welke Frits het eerst te gemoet was gegaan, verwelkomt insgelijks zijnen vader; zij wordt den notaris gewaar, en betuigt (wijl men het voornemen haar met Frits te vereenigen voor haar verborgen hield) hare verwondering deswegens. Zij keert tot Fritz terug, op hetzelfde oogenblik dat Herman zich tot den notaris vervoegt. Deze toont hem het huwelijks-kontrakt, waar in al de huwelijks-giften van den vader beschreven staan. Terwijl dit plaats heeft, doet Frits aan Muller verstaan, dat hij altoos gehechtheid voor den militairen stand, betoond had, en ten blijke hiervan, doet hij op eene onhandige wijze, de exercitien met zijnen stok. Muller en Liesbeth lagchen daarom. Liesbeth neemt den stok „presenteert het geweer en neemt het op den schouder,” en geeft bij ongeluk Frits eene klap op de vingers, die zijne verwondering uit drukt, Liesbeth zoo handig met de wapenen te zien omgaan. De pijn deed Frits dadelijk opspringen en Liesbeth verontschuldigt zich, Herman komt eene goede tijding brengen; een ieder nadert hem; hij neemt de hand zijner dochter, en die van Frits, en vereenigt dezelve. Frits springt uit blijdschap om den hals van Herman, Liesbeth ontsteld; Muller is ter neer geslagen. Johan, Cecilia, Herman, de vader van Frits en alle huisgenooten, verblijden zich en gaan weder aan tafel.

Het onblijt neemt een einde, Herman staat op en verzoekt Frits en deszelfs vader, de bruilofts gasten van het naburig dorp te gaan halen, om het huwelijk nog voor den avond te voltrekken. Ieder staat van tafel op; Frits is ten hoogsten verheugd; hij zegt dat

hij zijne vrienden zal gaan halen, welke zijn kontrakt zullen teekenen; hij gaat naar Liesbeth en zegt haar vaarwel, Liesbeth houdt met de linker hand die van Muller vast; hij treedt tusschen hun beiden, en wordt gewaar dat zij elkander de hand geven; de minnenijd komt bij hem op; de gelieven komen plotselings van hunne bedwelming terug, zeggen Frits vaarwel, en vertrekken schielijk.

Johan en Cecilia komen vervolgens bij Frits en verzoeken hem, met de bruilofs gasten te volgen.

Vierde Tooneel.

De boeren knapen komen tot Herman en wenschen hem geluk met het huwelijk zijner dochter; Herman beveelt hen, alles tot dit feest in gereedheid te brengen; zij komen op.

Johan en Cecilia vliegen naar Herman toe, hem het genoegene betuigende hetwelk zij op de bruiloft hunner zuster zullen genieten.

Liesbeth en Muller komen neerslachtig op.

Vijfde Tooneel.

Eene ordonans komt; hij gaat naar de hut; Herman vraagt hem wien hij zoekt. Hij antwoordt Muller. De ordonans nadert den Kapitein, groet hem en geeft hem een' brief over. Muller leest dat hij door den Generaal terug geroepen wordt; zijn gelaat verandert, zijne trekken zijn donker, men smeekt hem te zeggen wat de brief inhoudt, hij zegt hem dat hij de order heeft ontvangen om te vertrekken. Alle de aanwezenden toonen
hunne

hunne droefheid wegens het vertrek van Muller, welke niet op de bruiloft zal zijn. Liesbeth is ter neer geslagen, Muller vreest dat Herman de wanhoop van zijne dochter zal gewaar worden en verwijdert zich van Liesbeth.

De ordonans, welke op zijn horlogie gezien heeft, zegt zijnen Kapitein, dat de tijd kort is; Herman verzoekt hem in de hut te gaan, waar men alles tot het vertrek van den Kapitein in gereedheid brengt: de ordonans voldoet aan dit verzoek; Johan en Cecilia, welke de levendigste gehechtheid aan Muller aan den dag leggen, geleiden hem in de hut, hem in hunne armen drukkende. Liesbeth is alleen bij de tafel gebleven en heeft zonder ophouden hare oogen op die van Muller gevestigd; welke al zijne smart uitdrukken; zij blijft alleen op het tooneel.

Zesde Tooneel.

Liesbeth betreurt haar lot, zij zendt hare gebeden ten Hemel. (Men hoort een veldpijp spelen.) Liesbeth gaat naar de zijde van waar zij meent die toonen gehoord te hebben; op de veldpijp wordt het air:

„Ja 't is gedaan ik wil gaan huwen”
herhaalt. Zij deinst met afschrik terug en geeft zich aan de wanhoop over.

Zevende Tooneel.

Muller komt op: hij hoort de zuchten van zijne geliefde. Hij ziet rond, ontwaart Liesbeth, welke door de droefheid overstelpt is, en snelt tot haar. Hij geeft haar zijn portret. Zij ontvangt het met verrukking; en slaat

beurtelings hare blikken op Muller en het portret. Muller is altijd in vrees verascht te zullen worden. Liesbeth vervalt weder in hare treurige mijmeringen, haar hart slaat hevig. Muller siddert, hij gaat naar de hoeve en komt tot Liesbeth terug, uit vrees dat haar gewezen door hare bloedverwanten bespeurd zal worden. Hij hoort gerucht, en zij scheiden van elkander.

Achtste Tooneel.

De ordonans, met den mantelzak van den Kapitein op den schouder, komt van de hoeve en zegt Muller dat alles tot zijn vertrek gereed is. Johan en Cecilia komen op met Herman, (die om Muller te vergezellen zijn monteering als Tijrolsch Invalide aangetrokken heeft,) verzeldt van de knecht van de hoeve. Liesbeth schijnt een ontwerp gesmeed te hebben; en snelt, aan aller oogen ontsnappende, naar de hoeve. Muller zoekt met zijne oogen Liesbeth en drukt de smart uit haar die hij bemindt te moeten verlaten, zonder haar vaarwel te mogen zeggen. Herman, die hem volgt, komt terug, en beduidt de boereknappen dat zij boven de deur een kroon van bloemen moeten plaatsen, en wijst hen de plaats aan waar zij een zetel van groen moeten oprigten: zij beloven zijn bevelen te zullen uitvoeren; Cecilia, Johan en Muller verwijderen zich, met de levendigste droefheid. Herman en de boeren volgen hen en vormen een tafreel.

Negende Tooneel.

De vader van Frits komt met knechts van de hoeve; zij versieren den ingang met bloemen; slingers en bloem-
va-

vazen zijn aan de uiterste einden geplaatst. De vader van Frits verzoekt hen hun feestgewaad te gaan aantrekken. Alle verlaten het tooneel.

Tiende Tooneel.

Liesbeth, heeft het gewaad van haren broeder aange- trokken; zij heeft het besluit genomen zich naar het leger te begeven, om haren minnaar te volgen. Haar hart wordt door wroeging gepijnigd; na eenigen zelf- strijd verwijdert zij zich met spoed, de oogen vol tee- derheid op het vaderlijke dak gevestigd houdende. Zij staat eenklaps stil, beurtelings den weg welke haar min- naar genomen heeft en het ouderlijk huis beschouwende. De vreugdezangen treffen hare ooren; zij ontwaart de bruilofs- gasten: snelt naar de hut waarin zij geboren werd, groet dezelve voor het laatste, wendt een' blik ten hemel; de bruilofs gasten naderen; zij vlugt in ver- warring: altijd de oogen naar de hoeve gevestigd houdende.

Elfde Tooneel.

De bruilofs gasten komen op, dansende even als Frits; zijn vader, en de dorpingen; Frits verblijdt zich reeds met de vreugd gehuwd te zijn, hij verbeeldt zich de kindertjes reeds te zien, welke hem komen liefkozen; hij is dronken van vreugde; vervolgens danst hij rond met de bruiloftsgasten.

Twaalf-

Twaalfde Tooneel.

Herman, Johan en Cecilia, komen terug: Frits vliegt hen te gemoet; omhelst hen en geeft al het geluk te kennen, dat hij met zijn vrouwtje genieten zal. Herman, deelt even als de anderen in de vreugde; maar Liesbeth is verdweenen; Herman geeft last aan Cecilia en Johan te gaan zien, of zij bezig is zich op te schikken.

Johan komt verschrikt van den hoeve en kan zijne verbazing niet uit drukken. Cecilia volgt hem met drift en geeft denzelfden schrik te kenden. Ieder is hier over verwondert. Men ondervraagt hen, en zij zeggen dat Liesbeth verdwenen is, en dat hare kleederen verstroot in de woning liggen. Een Herder komt, van den weg dien Liesbeth genomen heeft, en verhaalt aan Herman dat zijne dochter, in het gewaad haars broeders, gevlugt is. Herman kan dit niet geloven en snelt in de hut gevolgt van de overigen.

Frits blijft alleen met den herder, en vraagt dien op nieuws: de laatste bevestigt hetgeen hij verhaald heeft. Nu kan Frits zich niet meer bedwingen; hij wordt woedend: herrinnert zich dat hij gezien heeft dat Muller en Liesbeth elkander de hand gaven; en houdt zich overtuigd dat Muller de schaker is. Hij wil zich wreken of sterven. Hij gaat naar de hoeve. Johan en Cecilia komen er in verbijstering uit, niet wetende waarheen zich te keeren. Frits, die zich van de sabel van Herman meester gemaakt heeft, wil zich verwijderen; doch men houdt hem terug om ongelukken voor te komen; hij ontwringt zich aan de handen van hen die hem terug houden, en slaat den weg in dien Liesbeth genomen heeft.

Her-

Herman is in wanhoop; hij maakt den vader van Frits bekend dat deszelfs zoon zich van zijn sabel meester geeft, om den schaker van Liesbeth te straffen en hem vervolgt. De vader van Frits hierdoor verschrikt volgt woest zijn' zoon. Herman smeekt in de vreeselijkste vervoering ieder een, zijne dochter in te halen en valt in de armen van Johan en Cecilia.

TAFREEL.

Einde van het Eerste Bedrijf.

TWEEDE BEDRIJF.

Het Tooneel verbeeldt een leger; de tent van den Generaal is ter linker zijde van den speler van het eerste tot het tweede scherm geplaatst. Onder de manoeuvres plaatst men er een tegen over, voor den kapitein Muller; welke tot Kolonel benoemd is. Achter aan, ter linker zijde, is een tent welke tot herberg strekt. Op het uithangbord leest men: beste Wijn beste Brandewijn. Aan den ingang van de Herbergtent is eene ton opeene stelling geplaatst. In het verschiet ziet men het leger, kanonnen en ander wapentuig. Voor de tent van den generaal staat een schildwacht.

Eerste Tooneel.

De rekruten, van allerlei wapenen, exerceren, de vermoeide soldaten wordt door de marketentsters wijn en brandewijn geschonken; de spelenden en drinkende krijgslieden vormen onderscheiden groepen. De exercitie is afgelopen en allen verwijderen zich.

Twee-

Tweede Tooneel

De ordonans verschijnt: gevolgt door zijne vrouw en vier marketentsters; hij zegt haar dat de kapitein hem volgt. Muller, geleidt door huzaren, welke hem voor gegaan zijn, verschijnt. De ordonans den mantelzak van den kapitein dragende, gaat in de tent van den Generaal om de terugkomst van deszelfs zoon te melden. De huzaren omringen Muller en vragen hem naar den toestand van zijne wonden.

Derde Tooneel.

De Generaal, Amelia zijne dochter, en de Kolonel haar gemaal, verzeld van aides de Camp en de ordonans komen uit de tent. De Kapitein Muller omhelst zijn vader en zijne zuster. De Generaal maakt hem bekend dat Amelia met den Kolonel gehuwd is. Muller beruigt den laatsten het genoeg dat dit nieuws hem verschaft.

Men verneemt naar de gezondheid van Muller; vervolgens gaan allen, behalven Muller en de ordonans, weder in de tent.

De ordonans maakt Muller zijn compliment en verlaat zich op deszelfs mildheid ten einde, met zijne kameraden op de gezondheid van de Kapitein te kunnen drinken. Muller geeft hem zijne beurs en gaat bij zijne familie.

De ordonans en de huzaren geven zich aan de vreugde over en danzen met de marketentsters; een fluit accompaneert hen, na het einde van den dans gaan zij allen in de herbergtent.

Vierde Tooneel.

Muller, welke niet opgehouden heeft aan Liesbeth

beth te denken komt uit de tent; hij schijnt iets kwaads te vermoeden; zijn hart slaat hevig; misschien wordt in dit oogenblik het voorwerp zijner liefde met Frits vereenigt: deeze gedachten verscheurt zijne ziel. Hij haalt het portret, van zijne geliefde van zijn borst, beziet het met teederheid en overlaadt het met kussen.

Amelia, welke Muller in zijne zwaarmoedige gepeinen verascht heeft, volgt hem ongemerkt; zij slaat alle zijne beweginge gade: en op het oogenblik dat hij de beeltenis van Liesbeth beschouwt nadert zij hem omzigtig. Muller wordt haar gewaar en ontrekt het portret aan hare nieuwsgierigheid. Amelia beklagt zich hierover. Muller maakt vrede met zijne zuster, laat haar het portret zien en stort zijn hart voor haar uit. Zij verzekert hem dat zij een middel weet de gunst van hun vader voor Liesbeth te winnen. Muller ten toppunt van vreugde, omhelst zijne zuster met teederheid.

Vijfde Tooneel.

Liesbeth komt in dat oogenblik op en herkent haren minnaar. Muller zijne zuster in de armen houdende gaat met haar in de tent, welke voor hem gereed gemaakt is. De minnenijd vervult het hart van Liesbeth: zij waant zich bedrogen te zijn. De blijdschap van Muller schijnt haar een bewijs van zijne trouwloosheid; de tranen vloeijen langs hare wangen. Zij werpt zich op een bank en geeft zich aan hare droefheid over.

Zesde Tooneel.

Eenige jonge boeren komen om in het regiment van Muller dienst te nemen.

Ze-

Zevende Tooneel.

De Sergeant-Majoor komt op, neemt die boeren aan, en stelt Liesbeth, die hij voor een' jongeling houdt, voor, om ook dienst te nemen. Liesbeth overweegt dit: zij heeft geene andere keuze, wjl zij nimmer, na haren misstap tot haren vader terug zou durven keeren. Zij wil eer zij zich aan Muller ontdekt, van deszelfs onschuld overtuigt zijn: in zijn regiment aangenomen zal zij hem dagelijks zien. Zij neemt het voorstel van den Sergeant-Majoor aan. Deze wil haar, uit hoofde van hare kleine gestalte, tambour maken; vervolgens biedt hij haar de plaats van pijper aan. Zij weigert een en ander: zij heeft haar minnaar (gedurende zijn verblijf bij haar' vader) met de Soldaten zien exerceren en alzo de manoeuvres geleerd. De Sergeant-Majoor, verrukt zulk een wel geoefend soldaat te vinden, haast zich Liesbeth te doen teekenen en geleidt haar naar het leger. Hij ontwaart dat zij telkens naar de tent van den Kolonel ziet, en toont er zijn verwondering over.

Achtste Tooneel.

Frits komt met den sabel op zij, in het leger; hij is geheel buiten adem; ontdekt de tent en plaatst er zich voor. De schildwacht stoot hem weg; hij nadert op nieuws. De schildwacht dreigt hem met de bajonet. Frits springt verschrikt terug. In dit oogenblik komen de huzaren uit de herbergtent; zij zijn vrolijk. De marketensters roepen hen; zij naderen en ontwaren Frits wiens koddig voorkomen hen in lagchen doet uitbersten. De marketensters die zich er ook mede vermaken, werpen Frits in de handen van den eersten huzaar, welke hem in de armen van een'

tweeden werpt; hetwelk zoo van den een' tot den ander voortgaat; tot de laatste hem in de herbergtent stoot; de militairen volgen hem. Men hoort de trom roeren.

Negende Tooneel.

Een corps troepen komt op en maakt halte aan het einde van het tooneel.

Het regiment waarover Muller tot Kollonel benoemd is, aangevoerd door een' Majoor, komt op, en plaatst zich voor het eerste corps; Liesbeth als een soldaat gekleed, is de laatste van het eerste gelid.

De Generaal komt uit zijne tent, hij wordt gevolgd door Muller, dragende het kleed van zijnen nieuwen rang. De staf-majoor, Kollonel Bertheim en Amelia, verschijnen insgelijks, om getuigen te zijn van het inhalen des Kolonels Muller. De Generaal en Muller nemen plaats aan de rechterzijde des regiments. De overige plaatsen zich aan de linker zijde. De Generaal benoemt Muller tot Kolonel; deeze doet zijne eed bij het vaandel, trekt zijn degen en doet het krijgsvolk eenige manoeevres maken. Dit neemt een einde; de generaal treedt in zijne tent; Amelia, welke hem met de liefde van Muller voor de dochter van een' oud' militair, en het verdriet hetwelk hij heeft haar verloren te hebben, bekend gemaakt heeft, heeft heimelijk van haren vader last gekregen, de bloedverwanten van dit meisje te doen komen, om te zien of zij niet onwaardig is, zich met zijnen zoon te vereenigen.

Muller, aan wie Amelia een' wenk gegeven heeft, gaat niet in de tent met den generaal en de officieren van den staf. Liesbeth is als schildwacht voor de tent geplaatst.

Tien-

Tiende Tooneel.

Amelia komt geheimzinnig uit de tent, en verhaalt aan Muller welke voornemens zijn vader wegens Liesbeth heeft. . . vreugd van Muller. Liesbeth keert van hare plaats terug, herkent Amelia, en keert haar die zij waant hare medeminnares te zijn, den rug toe.

Liesbeth loopt op haren post heen en weder, Amelia heeft twee verzegelde brieven in hare hand, zij wordt gevolgt door een' courier aan wien zij belast, zich tot het vertrek gereed te maken, hij gehoorzaamt. Zij vervoegt zich vervolgens bij den schildwacht van de tent des Kolonels en vraagt hem of Muller er is uitgegaan; vervolgens gaat zij er in.

Liesbeth welke alles opgemerkt heeft, is buiten zichzelve; zij roept den schildwacht en stelt hem voor, van post te veranderen. Deze weigert dit. Liesbeth laat hem een stuk geld zien, de schildwacht neemt dit omzigtig aan, en staat haar zijnen post af. Amelia komt met den courier uit de tent, zij geeft hem de twee brieven; de eene is voor Liesbeth en de andere voor haren vader; de courier vertrekt; Liesbeth heeft hare oogen op de tent van Muller gevestigd, Muller komt daar uit, altijd met het voorwerp zijner liefde bezig; Amelia roept hem en zegt dat zij twee brieven heeft afgezonden aan Liesbeth en haren vader, ten einde zij dadelijk zouden komen.

Muller, verrukt door deze gelukkige tijding, omhelst zyne zuster met de levendigste vervoering. Liesbeth kan dit wreed schouwspel niet weerstaan; zij wankelt, laat haar wapenen vallen zoo, alsof zij het voornemen had gehad om met de bajonet Muller te wonden die zich op dat oogenblik dicht bij haar bevindt; de sergant welke

ke komt om de orders van den Kolonel te ontvangen, waant dat Liesbeth Muller het leven had willen ontnemen; valt op haar aan, grijpt het geweer aan, met het voornemen om den moord voor te komen. De Kolonel keert zich haastig om, en beveelt aan twee huzaren, welke uit de herbergtent komen, deezzen soldaat tegen te houden. Amelia bezwijkt; haar broeder ondersteunt haar en brengt haar in de tent van zijnen vader.

Liesbeth heeft altijd haar geweer behouden, hetwelk de sergeant vast houdt: na een' strijd van eenige oogenblikken, komt zij er toe om haar geweer aan de handen van den sergeant te ontrukken, en werpt haar wapenen weg, om Muller te vervolgen; de sergeant houdt haar tegen en beveelt aan de twee huzaren zich meester van haar te maken, hij verwijdert zich, om de wachten te halen. Liesbeth ontslaat zich van de twee militairen, en trekt haar sabel wond een der huzaren welke zich tegen haar verzetten; wil in de tent treden waar Muller in is gegaan; op het gezigt van den Generaal de vader van Muller, bezwijkt hare woede zij bezeft den misslag welke zij heeft begaan, en ontvlugt door de huzaren gevolgt wordende.

Ondertuschen hebben de huzaren, welke Frits hebben weggebracht hem in een huzaren pak gestoken, hebben hem dronken gemaakt, en zijn aangezicht met zwart besmeerd. In dezen staat treedt hij uit den herbergtent en ontmoet den generaal, welke weten wil welk soldaat op het leven van zijn' zoon heeft toegelegd; Frits op zijn bevel vastgehouden wordt naar de gevangenis geleidt.

Liesbeth, welke door de soldaten is ingehaald, wordt teruggebracht, zij tracht nog in de tent te gaan; maar hare pogingen zijn vruchteloos.

Einde van het tweede Bedrijf.

DERDE BEDRIJF.

Het Tooneel verbeeldt eene beneden zaal, naast de gevangenis, ter regterzijde aan de eerste scherm is een zware stoel: aan dezelfde zijde van de tweede tot de derde scherm een groote tafel, waarop papier en schrijfgereedschap; bij de tafel zijn zitbanken; aan de vierde scherm is een gevangenis muur aan het uiterst einde voorstellende een open en getralied venster; aan dit venster is een lange ijzeren keten gehecht, daar onder is een tafel. Verder op en daar achter, is de ingang van de zaal; ter regter zijde daar tegen over is een gevangenhok, waarvan de deur zeer laag is. Dit hok is ter gevangenis voor Frits bestemt.

Eerste Tooneel.

De cipier verschijnt, hij plaatst de tafel voor de krijgsraad, welke vergaderen moet.

Tweede Tooneel

De sergeant komt binnen, Frits bij de kraag houdende

en hem met geweld in de zaal duwende. De sergeant beveelt hem aan den cipier; hij zegt hem dat het een weerspanige is en hij hem in het hok moet sluiten. De cipier schijnt verwondert: hij beschouwt Frits, welke hem zoo ondeugend niet toeschijnt als de sergeant zegt. Hij gaat water en brood halen; de sergeant volgt, Frits bedreigende, wien hij te kennen geeft dat hij doodgeschoten zal worden.

Derde Tooneel.

Frits blijft alleen, valt op de knieën, hij is troosteloos, hij tracht te ontvlugten; de deuren zijn gesloten, hij ontwaart het getraliede venster, hij ziet rond, springt op de tafel van den kriegsraad, om beter te kunnen opmerken of het mogelijk ware tusschen de bonten door te komen; hij kloutert langs de keten naar het venster, maar de keten breekt en Frits valt op de tafel, welke berst. De cipier komt op dit gerucht zijn' gevangen zoeken en vindt hem onder de tafel. Hij vermoedt dat Frits wilde ontvluchten, vat hem bij de hals rigt hem op en stoot hem ruw naar den voorgrond.

De cipier plaatst de kruik en het brood op de tafel, en wenkt Frits hem in het hok te volgen. Frits werpt zich aan zijne voeten. De cipier nieuwsgierig de oorzaak van de gevangeneming van Frits te weten en hem zoo boos niet aanzierende, als men gezegd heeft, ondervraagt hij hem. Frits richt zich op; plaatst de cipier op een stoel, en maakt zich gereed hem het voorgevallene te verhalen: hij word gestoort.

Een korperaal komt, Frits hier door verschrikt, verbergt zich achter een stoel.

De korporaal brengt bericht dat de krijgsraad zitting zal neemen en dat de cipier Frits in het hok moet brengen. De korporaal gaat heen. De cipier beveelt aan Frits, zijn brood te nemen en hem te volgen: hij gehoorzaamt met tegenzin; neemt het brood in de eene, en de kruik in de andere hand en volgt schreiende den cipier. Deze opent het hok. Frits kan de deur niet ingaan, maar deinst met schrik terug. De cipier vat hem bij het hoofd, stoot hem in het hok en sluit de deur dicht.

Vijfde Tooneel.

De leden van den krijgsraad komen binnen, door de wachten vooruitgegaan, zij gaan zitten; de Majoor verschijnt, de officieren groeten, zij nemen plaats. De Majoor beveelt den beschuldigden binnen te brengen; de Korporaal vertrekt.

Zesde Tooneel.

De Korporaal komt terug aan het hoofd van vier man, welke Liesbeth in hun midden hebben, hij is verzelt van den Sergeant en van den schildwacht, welke het geld heeft ontvangen om den post te verwisselen, welke hem toevertrouwd was.

De Majoor beveelt aan den Sergeant-Majoor zijne beschuldiging in te brengen. Deze beschuldigt Liesbeth haar bajonet te hebben gevelt om den Kolonel te vermoorden. De Majoor doet Liesbeth de misdaad hooren, waarvan zij beschuldigd wordt, zij ontkend de

ze beschuldiging met schrik. De schildwacht brengt op zijne beurt in dat Liesbeth hem een kroon heeft betaald, op dat hij zijn' post zoude verruilen; de Majoor onderwraagt Liesbeth, welke die daad bekent. De Krijgsraad neemt de stemmen op; en veroordeelt Liesbeth tot den dood; alle de leden van den Krijgsraad teekenen het vonnis.

De Majoor staat op; maakt aan Liesbeth het vonnis, over haar uitgesproken, bekend; en raad haar zich tot sterven te bereiden. Zij is veroordeeld om doodgeschoten te worden. Liesbeth heeft op dit laatste woord. De leden van den raad verwijderen zich, en de cipier volgt hen.

Zevende Tooneel.

Liesbeth in de raadzaal alleen gebleven zijnde, is een oogenblik ombeweeglijk; zij slaat hare droevige blikken rondom zich heen; zij wankelt; de gedachte aan het doodvonnis tegen haar uitgesproken, schokt haar verschrikkelijk; zij stort tranen over haar ongelukkig lot; zij werpt zich op eene stoel en blijft geheel ter neder geslagen; hare oogen op het gewelf waarin zij is opgesloten gevestigd houdende, schijnt haars vaders beeltenis voor haar geest te zweven, welke haar verwijt hem te hebben verlaten. Op deze verbeelding, van ijzing vervult, deinst zij ontzet terug en durft op hem aan wien zij het leven verschuldigd is, haar' blik niet slaan. Vervolgens tot zichzelf komende, tracht zij zijn toorn te verzachten. Zij heft smekende de handen op om vergiffenis te verwerven, voor den misslag welke zij in hare overijling begaan heeft. Zij waant de stem van haren

vader te hooren, welke haar den zegen weigert. In hare verbijstering vreest zij dat het portret van Muller hetwelk zij op haar hart draagt, de toorn haars vaders nog meer zal ontvlammen; zij rukt het los en smeekt haar' vader er haar van te ontslaan, uitroepende, zie-
daar!... ziedaar den schuldigen, ziedaar den trouw-
lozen die mijn dood' veroorzaakt en uw' vloek op mij
laadt! In hare vervoering verwijt zij de beeltenis van
van haren minnaar, haar ongeluk en dat haars vaders be-
rokkend te hebben. In wanhoop werpt zij het portret
weg . . . zij waant Muller te zien. Haar afschrik ver-
meerdert. In haren schrikkelijken toestand, zegt de
liefde haar dat zij van het beeld van haar dien zij aanbidt
gescheiden niet sterven kan. Zij neemt het portret in
vervoering weder op en drukt het aan haar hart. De
hemel biddende hare zwakheid te vergeven; zij stort op
de knieën. Een gerucht van ketenen doet zich hooren;

Liesbeth verschrikt, staat op en laat zonder het te
bemerken het portret vallen.

Achtste Tooneel.

De sergeant aan het hoofd van een poloton, een tam-
bour wiens trommel met zwart laken bedekt is, en de
cipier verschijnen, na een oogenblik maakt de sergeant
aan Liesbeth bekend dat hij komt, om haar naar de straf-
plaats te geleiden; hij wijst haar aan welke plaats zij
tusschen de soldaten moet nemen. Liesbeth gaat er heen
maar ontwaart dat zij het portret niet meer heeft, en
verlaat spoedig haar plaats om het op te rapen; maar
de sergeant welke de rijke medallion gewaar wordt
maakt er zich meester van; de trekken van den Kolonel

herkennende, vermoedt hij dat dit portret hem door Liesbeth ontstolen is, welke bevestigt dat het haar toebehoort. De sergeant toont het portret aan den cipier welke Muller herkent; er is geen twijfel meer: Liesbeth heeft den Kolonel willen ombrengen, na dat zij hem bestolen had. De sergeant verontwaardigt, stoot Liesbeth, in weerwil harer smeekingen haar het portret terug te geven, in de midden van het poloton; na dat verscheurend tooneel; wordt zij weggevoert.

Negende Tooneel.

*Het tooneel verandert in het gezicht en ver-
toont het leger, voor de tenten zijn
schildwachten geplaatst, op den achter-
grond wandelen de huzaren en praten
met elkander.*

Herman komt, hij houdt den brief van Amelia in zijn hand; Johan en Cecilia vergezellen hem, welke laatsten het leger en den krijgstoestel met verwondering beschouwen. De courier welke naar Herman gezonden was, volgt hem; de vader van Liesbeth veronderstelt dat zij onder de bescherming van den Generaal is, welke voor haar de zorg eens vaders heeft en in haar huwelijk toestemt. De courier wijst haar de tent des generaals aan; hij spreekt met den schildwacht, welke Herman in de tent laat.

Johan en Cecilia, welke Herman in de tent van den generaal hebben zien gaan, willen ook bij hun' vader gaan, doch de schildwacht houdt hen terug en verschrikt hen door zijne ruwheid. De huzaren, welke de lieve trekken van Cecilia opgemerkt hebben, volgen haar; haar schrik verdubbelt telkens als een haar nadert.

Ter-

Terwijl de kwartiermeester, wiens gelaat woester is dan dat der anderen, achter Cecilia gaat en zijn kin op haar schouder legt, keert zij het hoofd om, en vlugt verschrikt; de huzaren volgen haar.

Tiende Tooneel.

De courier verschijnt aan den ingang van de tent, roept Johan en Cecilia, welke bij de tent terug komen. De courier beveelt aan den schildwacht, hen, op last van den generaal, in te laten. Zij gaan binnen.

Elfde Tooneel.

De troepen naderen en plaatsen zich in slagorde. De trom wordt geroert. De boeren snellen toe om de uitvoering van het vonnis te zien.

Twaalfde Tooneel.

De sergeant en de tambour, gaan het poloton voor, dat Liesbeth naar de strafplaats leidt; het poloton houdt halte voor de tent des generaa's. De sergeant overreikt den korporaal het portret en beveelt hem hetzelfde aan Muller te brengen. De korporaal gehoorzaamt.

Liesbeth werpt zich op de kniën, en heft hare handen ten hemel. Men doet haar een doek voor de oogen en de soldaten leggen op haar aan. Muller treedt, het portret in de hand houdende, schielijk uit de tent, gevolgt van den courier en den korperaal; hij snelt tusschen Liesbeth en het poloton, hetwelk gereed is op zijn geliefde vuur te geven. De soldaten heffen het geweer op. Muller ondervraagt Liesbeth, (welke hij voor een soldaat houdt) om te weten hoe zij aan het portret komt. Zij herkent de stem van haar' minnaar, en valt magteloos in de armen van den
ser-

sergeant. Muller rukt de doek van hare oogen en herkent Liesbeth . . . Muller neemt haar in zijne armen , rukt haar weg en tracht haar in het leven terug te roepen. De Generaal , Amalia en de Kolonel , haar gemaal , Herman en zijne kinderen , welke door den courier van het voorgevallene onderricht zijn , komen in wanorde uit de tent.

Herman herkent zijne dochter. Liesbeth is tot zich zelve gekomen , zij bevindt zich in de armen van Muller en stoot hem met verontwaardiging terug. Zij werpt zich aan de voeten van haren vader ; Herman wil vlugten , maar zij houdt zich aan hem vast. De Generaal houdt Herman terug terwijl Amelia Liesbeth opheft , en haar in den armen haars vaders terug voert. De Generaal vereenigt Liesbeth met Muller. Liesbeth wijst in de hoogste verwondering op Amelia ; deze wijst , om Liesbeth te overtuigen dat de liefde haar misleid heeft , deze Bertheim haar gemaal , aan. Liesbeth valt Amelia te voet , welke haar hare onregtmatige verdenking vergeeft.

De sergeant en de courier verschijnen , als ook Frits en deszelfs vader ; Frits komt met oogmerk om zich van de beledigingen die hij heeft ondergaan te wreken ; hij valt den generaal te voet om zijn klagten bij denzelfden in te brengen , Hij herkent Liesbeth . . . kan zijne oogen niet geloven . . . hij nadert . . . ziet Liesbeth op nieuw. Hij bedriegt zich niet meer. Zij verneemt dat zij Muller huwt : hij valt bewustloos neder , men bewijst hem hulp. Liesbeth , Muller en de Generaal treden in den tent van den laatsten.

Dertiende en laatste Tooneel.

Liesbeth komt in vrouwelijk gewaad terug , verzeldt van Muller en de overigen , een algemeen feest sluit het ballet.

E I N D E.

